

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator																		
		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
שבת-כירה	מימרא																			
אנא חזיתיה לרבי אבהו שהניח ידיו כנגד פניו של מטה, ולא ידענא אי נגע אי לא נגע.	ואמר רבי זירא: [רבי אבהו]																			מא.
פשיטא דלא נגע																				מא.
כל האוחז באמה ומשתין כאילו מביא מכול לעולם	דתניא, רבי אליעזר:																			מא.
עשאוה ככולשת.	אביי:																			מא.
בולשת שנכנסה לעיר, בשעת שלום, חביות פתוחות - אסורות, סתומות - מותרות, בשעת מלחמה - אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך.	דתנן:																			מא.
אלמא: כיון דבעיתי - לא מנסכי, הכא נמי כיון דבעית - לא אתי להרהורי.																				מא.
והכא מאי ביעתותא?																				מא.
ביעתותא דנהרא.																				מא.
איני?																				מא.
כל המניח ידיו כנגד פניו של מטה כאילו כופר בבריתו של אברהם אבינו	והאמר רבי אבהו אמר רב הונא אמר רב:																			מא.
לא קשיא, הא - כי נחית, הא - כי סליק.																				מא.
כי הא דרבא שחי	[רבא]																			מא.
רבי זירא זקיף.	[רבי זירא]																			מא.
רבנן דבי רב אשי, כי קא נחתי - זקפי, כי קא סליקי - שחי.	[רבנן דבי רב אשי]																			מא.
רבי זירא הוה קא משתמיט מדרב יהודה, דבעי למיסק לארעא דישראל.	[רבי זירא]																			מא.
כל העולה מבבל לארץ ישראל עובר בעשה, שנאמר (ירמיהו כז) בבלה יובאו ושמה יהיו.	דאמר רב יהודה:																			מא.
אמר: איזיל ואשמע מיניה מילתא, ואיתי ואיסק.	[רבי זירא]																			מא.
אול אשכחיה דקאי בי באני, וקאמר ליה לשמעיה: הביאו לי נתר, הביאו לי מסרק, פתחו פומיכו ואפיקו הבלא ואשתו ממיא דבי באני.	[רב יהודה]																			מא.
אמר: אילמלא באתי אלא לשמוע דבר זה - דיי.	[רבי זירא]																			מא.
בשלמא הביאו נתר הביאו מסרק, קמשמע לן: דברים של חול מותר לאומרם בלשון קדש. פתחו פומיכו ואפיקו הבלא - נמי כדשמואל																				מא.
הבלא מפיק הבלא	דאמר שמואל:																			מא.
אלא, אשתו מיא דבי באני, מאי מעליותא?																				מא.
אכל ולא שתה - אכילתו דם וזהו תחילת חולי מעיים.	דתניא:																			מא.
אכל ולא הלך ארבע אמות - אכילתו מרקבת, וזהו תחילת ריח רע.																				מא.
הנצרך לנגביו ואכל - דומה לתנור שהסיקוהו על גבי אפרו, וזהו תחילת ריח זוהמא.																				מא.
רחץ בחמין ולא שתה מהן - דומה לתנור שהסיקוהו מבחוץ ולא הסיקוהו מבפנים																				מא.
רחץ בחמין ולא נשתטף בצונן - דומה לברזל שהכניסוהו לאור ולא הכניסוהו לצונן.																				מא.
רחץ ולא סך - דומה למים על גבי חבית.																				מא.
מוליאיר הגרוף שותין הימנו בשבת.																				מא.
אנטיכי, אף על פי שגרופה - אין שותין הימנה.																				מא.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

		Talmud Navigator									
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
שבת-כירה	מאן דאמר										
מימרא											
היכי דמי מוליאר הגרוף?										^	◇
מים מבפנים וגהלים מבחוץ.	תנא:									!	◇
אנטיכי, רבה אמר: בי כירי.	[רבה]									◆	◇
בי דודי.	רב נחמן בר יצחק:									◆	◇
מאן דאמר בי דודי - כל שכן בי כירי. ומאן דאמר בי כירי, אבל בי דודי - לא.										■	◇
אנטיכי אף על פי שגרופה וקטומה - אין שותין הימנה, מפני שנחושתה מחממתה.	תניא כוותיה דרב נחמן:									■	
המיחם שפינהו - לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו, אבל נותן הוא לתוכו, או לתוך הכוס כדי להפשירן.										■	
מאי קאמר?										^	◇
הכי קאמר: המיחם שפינה ממנו מים חמין - לא יתן לתוכן מים מועטים כדי שיחמו, אבל נותן לתוכו מים מרובים - כדי להפשירן.	רב אדא בר מתנא:									!	◇
הלא מצרף										ז	◇
רבי שמעון היא										!	
דבר שאין מתכוין - מותר.	דאמר: [רבי שמעון]									!	◇
מידי מיחם שפינה ממנו מים קתני? מיחם שפינהו קתני	מתקיף לה אביי:									ז	◇
הכי קאמר: המיחם שפינהו ויש בו מים חמין - לא יתן לתוכו מים מועטים בשביל שיחמו, אבל נותן לתוכו מים מרובים כדי להפשירן. ומיחם שפינה ממנו מים - לא יתן לתוכו מים כל עיקר, מפני שמצרף. ורבי יהודה היא	אלא אמר אביי:									■	◇
דבר שאין מתכוין - אסור.	דאמר: [רבי יהודה]									■	◇
לא שנו אלא להפשיר, אבל לצרף - אסור.	רב:									◆	■
אפילו לצרף נמי מותר.	שמואל:									◆	■
לצרף לכתחילה מי שרי?										ז	
לא שנו אלא שיעור להפשיר, אבל שיעור לצרף - אסור.	אלא, אי איתמר הכי איתמר, אמר רב:									◆	■
אפילו שיעור לצרף מותר.	שמואל:									◆	■